

Sygn. akt *XVII AmE 99/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant:	Sekretarz sądowy Ewelina Zalewska

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 16 lipca 2015 roku nr (...)

1. oddała odwołanie,

2. zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski

Sygn. akt *XVII AmE 99/15*

UZASADNIENIE

Decyzją (...)z 16 lipca 2015 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zwany dalej „Prezesem URE”) na podstawie art. 56 ust. 2 w związku z art 56 ust 1 pkt 12 oraz art 30 ustawy z 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne oraz art. 104 ustawy k.p.a. po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, którego stroną był podmiot działający pod nazwą (...) Sp. z o.o. (dawniej: A. H. (...)) z siedzibą w B., w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, orzekł że:

1. Przedsiębiorca nie przestrzegał obowiązków wynikających z koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 1 grudnia 2011 roku nr (...), zmienionej decyzją z 8 października 2012 roku nr (...), zmienionej decyzją z 17 października 2013 roku nr (...) oraz zmienionej decyzją z 8 stycznia 2015 roku nr (...), w ten sposób, iż:

- oferował do sprzedaży na prowadzonej przez siebie stacji auto-gazu zlokalizowanej przy ul. (...) w N., olei napędowy niespełniający wymagań jakościowych przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 grudnia 2008 roku

w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych, tj. nie przestrzegał warunku nr 2.2.3. zawartego w koncesji na obrót paliwami ciekłymi,

- na prowadzonych przez siebie stacjach auto-gazu, zlokalizowanych przy ul. (...) w N. oraz w miejscowości (...), (...)-(...) M., oferował do sprzedaży olej napędowy, bez wcześniejszego zgłoszenia tego faktu Prezesowi URE, podczas gdy zgodnie z przedmiotem i zakresem działalności określonym w pkt 1 koncesji, obrotu olejem napędowym mógł dokonywać do 8 stycznia 2015 roku wyłącznie z wykorzystaniem autocysterny o nr rej. (...) oraz bez wykorzystania infrastruktury technicznej, tj. nie przestrzegał pkt 1 decyzji zatytułowanego „Przedmiot i zakres działalności” oraz warunku 2.4.1. zawartego w koncesji na obrót paliwami ciekłymi,

- do 8 stycznia 2015 roku prowadził działalność polegającą na obrocie paliwami ciekłymi przy wykorzystaniu stacji auto-gazu w N., ul. (...), stacji auto-gazu w miejscowości (...) oraz środków transportu o nr rej. (...) bez dochowania obowiązku informacyjnego w terminie wynikającym z koncesji, polegającego na braku zgłoszenia Prezesowi URE ww. urządzeń infrastruktury technicznej, celem rozszerzenia przedmiotu i zakresu działalności koncesjonowanej tj. nie przestrzegał warunku nr 2.4.1. zawartego w koncesji na obrót paliwami ciekłymi oraz niezgodnie z pkt 1 decyzji zatytułowanym „Przedmiot i zakres działalności”,

2 Za działanie określone w pkt 1 wymierzam karę pieniężną stanowiącą (...) % przychodu Przedsiębiorcy osiągniętego z działalności gospodarczej objętej koncesją na obrót paliwami ciekłymi w 2014 roku, który wynosił (...) zł (dwadzieścia dwa miliony siedemset siedemdziesiąt sześć tysięcy sześćdziesiąt cztery złote zero groszy), tj. w kwocie 100 000,00 zł (sto tysięcy złotych zero groszy).

W odwołaniu od przedmiotowej decyzji, powód (...) sp. z o. o. (dawniej: A. H. (...)) z siedzibą w B. (zwany dalej również „Przedsiębiorca”) zaskarżył ww. decyzję i wniósł o jej uchylenie w całości oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powód zarzucił zaskarżonej decyzji obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 56 ust. 1 pkt 12 w zw. z art. 37 ustawy –Prawo energetyczne.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Pozwany podniósł, iż po dokonaniu ponownej analizy sprawy oraz zarzutów odwołania w jego ocenie brak jest podstaw do uchylenia lub zmiany zaskarżonej decyzji zgodnie z wnioskiem powoda. Pozwany podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji i odniósł się do zarzutów odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Spółka (...) sp. z o.o. (dawniej: A. H. (...)) z siedzibą w B. posiada koncesję na obrót paliwami ciekłymi udzieloną decyzją Prezesa URE z 1 grudnia 2011 roku nr (...), zmienioną decyzją z 8 października 2012 roku nr (...), zmienioną decyzją z 17 października 2013 roku nr (...) oraz zmienioną decyzją z 8 stycznia 2015 r. nr (...), na okres od 1 grudnia 2011 roku do 31 grudnia 2030 roku.

W dniu 17 czerwca 2013 roku inspektorzy reprezentując (...) Inspektora Inspekcji Handlowej przeprowadzili na stacji auto-gazu zlokalizowanej przy ul. (...) w miejscowości N. kontrolę jakości oleju napędowego oferowanego do sprzedaży. W trakcie kontroli inspektorzy pobrali m.in. próbkę podstawową ((...)) i próbkę kontrolną ((...)) oleju napędowego do badań jakościowych. Przedsiębiorca przedstawił w trakcie kontroli faktury dotyczące zakupu oleju napędowego od firmy (...) sp. z o.o. oraz świadectwo jakości zakwestionowanej partii oleju napędowego.

Pobrana próbka podstawowa paliwa została przekazana do badania 17 czerwca 2013 roku w Specjalistycznym Laboratorium (...) z siedzibą w B., ul. (...), (...)-(...) B.. Wynik tego badania wskazał, że przedmiotowa próbka oleju napędowego nie spełniała warunków określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 grudnia 2008 roku w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych ze względu na zawyżoną temperaturę oddestylowania 95 % (V/V), gdyż wynik badania laboratoryjnego, wskazał wartość 368,6 °C, przy wymaganiach jakościowych ujętych w ww. rozporządzeniu, wynoszących maksymalnie 360 °C.

Z uwagi na negatywny wynik próbki podstawowej badanego oleju napędowego 24 czerwca 2013 roku inspektorzy reprezentujący (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej przeprowadzili na ww. stacji auto-gazu Przedsiębiorcy kolejną kontrolę, w trakcie której inspektorzy pouczyli Przedsiębiorcę, że z uwagi na przekroczenie parametrów jakości oleju napędowego ma on prawo złożyć wniosek o przebadanie próbki kontrolnej kwestionowanego paliwa w terminie 7 dni od dnia podpisania protokołu kontroli.

Pobrana 17 czerwca 2013 roku próbka kontrolna ((...)) paliwa została przyjęta do badania 26 czerwca 2013 roku w Ośrodku (...) S.A., ul. (...), (...)-(...) P.. Wynik tego badania wskazał, że przedmiotowa próbka oleju napędowego również nie spełniała warunków określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 grudnia 2008 roku w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych ze względu na zawyżoną temperaturę oddestylowania 95 % (V/V). Wynik badania próbki kontrolnej wskazał wartość 375,6 °C.

Przedsiębiorca rozpoczął w miesiącu lipcu oraz wrześniu 2013 roku eksploatację nowej infrastruktury technicznej, która winna być zgodnie z zapisami udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi wpierw do niej wpisana, gdzie formalny wniosek o zmianę koncesji Przedsiębiorca złożył dopiero pismem z 15 stycznia 2014 roku, które wpłynęło do Urzędu Regulacji Energetyki 29 stycznia 2014 roku. W trakcie trwającego postępowania o zmianę koncesji Przedsiębiorca poinformował organ regulacyjny pismem z 3 września 2014 roku o dokonanych przekształceniach działalności gospodarczej prowadzonej jako osoba fizyczna w spółkę prawa handlowego. Decyzja zmieniająca koncesję została wydana 8 stycznia 2015 roku, z którą to datą Przedsiębiorca zrezygnował z dalszego użytkowania wnioskowanej stacji auto-gazu zlokalizowanej przy ul (...) w miejscowości N..

Pismem z 10 stycznia 2014 roku, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów poinformował Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, że w trakcie kontroli przeprowadzonej przez (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, w stacji auto-gazu zlokalizowanej przy ul. (...) w N., eksploatowanej przez Przedsiębiorcę, stwierdzono oferowanie do sprzedaży oleju napędowego niespełniającego wymagań jakościowych przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 grudnia 2008 roku w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych

W dniu 21 stycznia 2014 roku do Zachodniego Oddziału Terenowego Urzędu Regulacji Energetyki z siedzibą w P. przekazane zostały protokoły z kontroli Inspekcji Handlowej przeprowadzonej w czerwcu 2013 roku w stacji auto-gazu zlokalizowanej przy ul. (...) w miejscowości N..

Pismem z 10 lutego 2015 roku Prezes URE poinformował Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie jego ukarania z uwagi na naruszenie przez niego warunków koncesji i wezwał go do przedstawienia wszelkich informacji i wyjaśnień związanych z tą sprawą w terminie 14 dni od otrzymania zawiadomienia.

W piśmie z 2 marca 2015 roku Przedsiębiorca przedstawił częściowe wyjaśnienia, o które został wezwany w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania administracyjnego. Przedsiębiorca zawnioskował o prolongatę kolejnych 14 dni w celu uzupełnienia dokumentacji „...z uwagi na konieczność wyszukania dokumentów dotyczących pozostałych zarzutów stawianych spółce...”.

Następnie do pisma z 23 marca 2015 roku, które wpłynęło do organu regulacyjnego 30 marca 2015 roku Przedsiębiorca załączył protokoły i wyniki badań jakości zakwestionowanej partii oleju napędowego, a także kopię części korespondencji prowadzonej przez Przedsiębiorcę z Prezesem URE w sprawie o zmianę koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Pismem z 16 kwietnia 2015 roku Prezes URE wezwał powoda do złożenia oświadczenia o wysokości uzyskanych dochodów w roku 2014 z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi oraz do przedstawienia sprawozdania finansowego wraz z bilansem i rachunkiem zysków i strat za rok 2014 z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

Przedsiębiorca udzielił odpowiedzi na ww. wezwanie pismem z 29 kwietnia 2015 roku załączając do niego kserokopię stosownej dokumentacji.

Prezes URE pismem z 7 maja 2015 roku wezwał Przedsiębiorcę do dostarczenia kopii wypełnionego przez Przedsiębiorcę formularza opłaty (rozliczenia przychodu osiągniętego w roku 2014), który Przedsiębiorca był zobowiązany przedstawić Prezesowi URE do 31 marca 2015 roku w celu ustalenia wysokości corocznej opłaty wnoszonej z tytułu prowadzonej działalności koncesjonowanej.

Przedsiębiorca odpowiedział pismem z 14 maja 2015 roku, do którego została załączona kopia ww. formularza, o który wnioskował organ regulacyjny.

Przychód Przedsiębiorcy uzyskany w 2014 roku z tytułu obrotu paliwami ciekłymi wyniósł (...) zł (dwadzieścia dwa miliony siedemset siedemdziesiąt sześć tysięcy sześćdziesiąt cztery złote zero groszy).

Pismem z 21 maja 2015 roku Prezes URE zawiadomił powoda o zakończeniu postępowania administracyjnego oraz o możliwości zapoznania się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym w terminie 14 dni od otrzymania tego zawiadomienia. Przedsiębiorca nie skorzystał ze swego uprawnienia.

Decyzjami Prezesa URE z 28 czerwca 2013 roku nr (...) oraz z 19 grudnia 2013 roku nr (...) zostały już wcześniej wymierzone powodowi kary pieniężne z uwagi na naruszenie przez niego warunków koncesji

Przekroczenie norm oleju napędowego oferowanego przez powoda, którego próbki został przebadane i potwierdzone wynikami badań (...) z 20 czerwca 2013 roku i (...) z 28 czerwca 2013 roku może doprowadzać do niepełnego spalania paliwa, powodując występowanie rozkładu termicznego nieodparowanych kropli z wydzielaniem dużych ilości sadzy w spalinach oraz osadzaniu się nagarów na końcówkach spryskiwaczy roboczych, jednocześnie powodując zmywanie oleju smarowego i przyspieszenie zużycia tulei cylindrowych. (dowód: opinia biegłego sądowego J. B. z 16 października 2016 roku, k. 72).

W ocenie sądu opinia biegłego została wykonana prawidłowo, rzetelnie i zgodnie z zasadami przeprowadzenia dowodu. Jest ona wiarygodna, pełna i jasna, szczegółowo odnosi się do wszystkich zagadnień jakie zostały postawione przez biegłym.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów załączonych przez strony do pism procesowych oraz znajdujących się w aktach administracyjnych. Prawidłowości powyższych dowodów strony nie kwestionowały, a Sąd uznał je za w pełni wiarygodne.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, a wydaną przez pozwanego decyzję należy uznać za prawidłową i zgodną z obowiązującym prawem, zaś podnoszone przez powoda w odwołaniu zarzuty nie mogą skutkować jej zmianą, ani też jej uchYLENIEM.

Stosownie do art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy – Prawo energetyczne, wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi wymaga uzyskania koncesji. Fakt reglamentowania określonej działalności oznacza poddanie jej szczególnym rygorom ze względu na konieczność ochrony pewnych dóbr oraz swoistą gwarancję Państwa, że działalność ta będzie prowadzona zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

Konsekwencją naruszenia warunków koncesji jest sankcja przewidziana w art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy –Prawo energetyczne, w myśl którego, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, odpowiedzialność ponoszona na podstawie wskazanego powyżej przepisu ma charakter obiektywny i wynika z samego faktu naruszenia określonych norm prawnych – w tym przypadku norm prawa energetycznego (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniach wyroków z 4 listopada 2010 roku,

sygn. akt III SK 21/10 oraz z 1 czerwca 2010 roku, sygn. akt III SK 5/10). Z tego też względu, odpowiedzialność ta istnieje w oderwaniu od winy, tj. dla ustalenia odpowiedzialności nie jest konieczne wykazanie zawinonego zachowania przedsiębiorcy, lecz wystarcza stwierdzenie faktu zaistnienia określonego naruszenia prawa tzn. bezprawności. Zatem przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne stanowi samodzielną podstawę do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej za nieprzestrzeganie warunków udzielonej koncesji.

Stopień zawinienia podmiotu, który naruszył warunki koncesji uwzględnia się natomiast, w myśl art. 56 ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej. Wina nie jest więc przesłanką decydującą o samej zasadzie odpowiedzialności.

Odnosząc powyższe rozważania do okoliczności niniejszej sprawy należy stwierdzić, że zgodnie z warunkiem 2.2.3. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, powodowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów. Treść powołanego warunku koncesji w sposób wystarczająco precyzyjny i kompletny określa warunki, jakim powinno odpowiadać paliwo wprowadzane przez powoda do obrotu. Zdaniem Sądu, koncesja w sposób jednoznaczny wskazuje, że powód nie może czynić przedmiotem obrotu paliwa, które nie odpowiada normom jakościowym wynikającym z przepisów prawa.

Z dowodów zgromadzonych przez Prezesa URE w toku postępowania administracyjnego bezsprzecznie wynika, że w przypadkach opisanych w zaskarżonej decyzji, doszło do naruszenia przywołanego warunku 2.2.3. udzielonej powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Wyniki badań laboratoryjnych próbek paliwa, pobranych na stacji powoda w ramach kontroli przeprowadzonej przez Inspekcję Handlową 17 czerwca 2013 roku jednoznacznie wskazują na to, że olej napędowy, wprowadzony przez przedsiębiorcę do obrotu, nie spełniał wymogów jakościowych w zakresie temperatury oddestylowania 95% (V/V). Fakt dopuszczenia się przez powoda zarzucanego mu naruszenia jest zatem faktem obiektywnym. Jak zaś wynika z opinii biegłego sądowego J. N. norm wykryte w paliwie wprowadzanym do obrotu przez przedsiębiorcę może powodować przyspieszone zużycie tulei cylindrowych i nie pozostaje bez wpływu na prawidłową pracę silnika

Oceniając subiektywny element zachowania powoda jakim jest zawinienie, należy stwierdzić, że to na powodzie, jako profesjonalście ciąży obowiązek stworzenia takiej organizacji działalności koncesjonowanej, która wykluczyłaby możliwość wprowadzenia do sprzedaży paliwa o jakości nie odpowiadającej normom określonym w rozporządzeniu Ministra Gospodarki w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych. Zaznaczenia wymaga przy tym, że przedsiębiorcy mają pełną swobodę w zakresie wyboru działań, które podejmą w celu wywiązania się z obowiązków koncesyjnych. Ryzyko wprowadzenia do sprzedaży paliwa o niewłaściwej jakości ciąży na przedsiębiorcy, który przyjmuje wobec swoich kontrahentów, którym paliwo sprzedaje odpowiedzialność za jakość sprzedawanego paliwa, że spełnia ono normy jakościowe określone w obowiązujących przepisach. Przekroczenie w benzynie wprowadzanej do obrotu przez powoda parametrów jakościowych naruszających normy, ma bezpośredni wpływ na środowisko, zdrowie ludzi oraz prawidłową pracę silników zamontowanych w pojazdach. Końcowy odbiorca paliwa nie może ponosić konsekwencji działania sprzedawcy, zwłaszcza z uwagi na fakt, iż ma on jeszcze mniejsze możliwości niż sprzedawca selekcyjonowania towaru pod względem zgodności z normami.

Należy w tym miejscu podkreślić, iż posiadanie przez powoda odpowiednich świadectw jakości zakupionego paliwa oraz okazanie na potwierdzenie tej okoliczności posiadanych faktur i dokumentów, nie może zdaniem Sądu stanowić wystarczającej przesłanki do stwierdzenia, że zrobił on wszystko co możliwe aby sprzedawać paliwo zgodne z normami jakościowymi. Świadectwa jakości paliwa nie mogą stanowić jedynej formy zabezpieczenia w zakresie obrotem paliwami ciekłymi i być wystarczające dla dochowania zakazu obrotu paliwami ciekłymi niespełniającymi wymagań jakościowych. Powód jako przedsiębiorca koncesjonowany winien podjąć działania dalej idące, niż samo posiadanie świadectw jakości wystawionych przez dostawcę, gdyż oznaczają one jedynie zapewnienie producenta o jego jakości paliwa w chwili jego zakupu, a nie w chwili sprzedaży paliwa odbiorcom bezpośrednim.

Odnosząc rozważania do pozostałych naruszeń powoda należy wskazać, że zgodnie z warunkiem 2.4.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, powód jest obowiązany zawiadomić Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej koncesją (w tym w szczególności nazwy, siedziby, numeru w rejestrze przedsiębiorców, numeru identyfikacji podatkowej, rozszerzenia bądź ograniczenia zakresu tej działalności) nie później niż 14 dni od dnia ich powstania. Wskazane przez pozwanego w wydanej przez niego, a zaskarżonej przez powoda decyzji zachowania wymienione w tiret 2 i tiret 3 pkt 1 bezsprzecznie naruszały ww. nałożony na powoda obowiązek.

Powyższe ustalenia prowadzą zatem do wniosku, że wprowadzając do obrotu paliwo, które nie spełniało norm jakości przewidzianych w przepisach prawa oraz prowadząc działalność koncesjonowaną w sposób o którym wcześniej nie informował Prezesa URE powód naruszył warunki udzielonej mu koncesji. Istniały więc podstawy do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej w oparciu o art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy –Prawo energetyczne.

Stosownie do treści art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Natomiast zgodnie z dyrektywą wymiaru kary, zawartą w art. 56 ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne, ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Podkreślenia wymaga, że powyższy przepis nie jest uprawniającym Prezesa URE do nałożenia kary pieniężnej, lecz obligującym go do jej wymierzenia w przypadku stwierdzenia okoliczności podlegających takiej sankcji. Kara pieniężna, o której mowa powyżej, ma pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc być zarówno realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań.

Wymierzając powodowi karę Prezes Urzędu zobowiązany jest wziął pod uwagę szereg okoliczności zarówno obciążających jaki i łagodzących, tak aby nakładana kara była zarówno jak najbardziej adekwatna do dokonanych przez stronę działań.

Zdaniem Sądu Prezes UKE rozważył wszelkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary, uwzględniając zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, dokładnie opisując każdą z nich w uzasadnieniu decyzji.

Bezsporne jest, że przychód osiągnięty przez powoda z działalności koncesjonowanej w 2014 roku, to jest roku poprzedzającym nałożenie kary wyniósł (...) złotych. Nałożona kara w wysokości 100 000,00 zł stanowi zatem jedynie (...) uzyskanego przez powoda przychodu z działalności koncesjonowanej w 2014 roku. Zdaniem Sądu tak ustalona wysokość kary spełni swoją funkcję represyjną i prewencyjną oraz stanowić będzie wystarczająco wyraźne ostrzeżenie dla powoda na przyszłość, aby stosować się do przepisów prawa i przestrzegać udzielonej koncesji, w szczególności biorąc pod uwagę już dwukrotnie wydane przez Prezesa URE decyzje nakładające na powoda kary pieniężne za naruszanie warunków posiadanej przez niego koncesji. Tak ustalona kara jest w ocenie Sądu odpowiednia do stwierdzonego naruszenia, a jej wysokość w żaden sposób nie można uznać za przekraczający możliwości finansowe powoda.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie uznając je za bezzasadne.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu w oparciu o art. 98 k.p.c., w zw. z § 14 ust. 3 pkt. 2 w zw. z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, zasądając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski